

Arrest

nr. 92 860 van 3 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. VAN DER MAELEN *loco* advocaat T. HERMANS en A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2007 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 januari 2008 en 29 april 2008 voor respectievelijk eerste verzoeker en tweede verzoekster een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad). Bij arrest nr. 10 509 van 25 april 2008 wordt dit beroep verworpen en wordt aan de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de

subsidiare beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers dienen tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Dit cassatieberoep wordt verworpen bij arrest nr. 193 104 van 8 mei 2009.

1.2. Op 12 februari 2008 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 9 juli 2008 ontvankelijk verklaard. Op 1 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag d.d. 12 februari 2008 ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 12 maart 2008 en op 11 juni 2008 wordt aan respectievelijk eerste verzoeker en tweede verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 4 november 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 24 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna : de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 81 425 van 21 mei 2012 de beslissing d.d. 24 mei 2011 vernietigt.

1.6. Op 7 februari 2012 wordt jegens verzoekers een bevel getroffen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 februari 2012.

1.7. Op 2 maart 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag van tweede verzoekster d.d. 2 maart 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tweede verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, dat op heden nog hangende is.

1.8. Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers d.d. 4 november 2010 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoekers nemen op 6 juli 2012 kennis van deze beslissing. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2010 werd ingediend en op 03.01.2011 werd geactualiseerd door :

N.S. (R.R.: xxxxxxxxx) geboren te K. op 00.00.1982

N.S. (R.R.: xxxxxxxxx), ook gekend als K.M. geboren te K. op xx.xx.1984, ook gekend als 00.00.1982

wettelijke vertegenwoordigers van:

N.A. geboren op xx.xx.2011

Allen: nationaliteit: Afghanistan

adres: xxx

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 01.10.2007 in België verblijven; zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd hebben in onze samenleving en zij zich wonderwel integreren in het sociale leven; zij intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België; betrokkenen van bij het begin van hun verblijf in België hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor hun integratie en zij zich dan ook zeer gemotiveerd voelden om naar school te gaan, vooral om op die manier hun kansen op

een betere toekomst te verhogen en zij hun uiterste best doen om goed Nederlands te leren en te spreken en zij intussen behoorlijk goed Nederlands spreken en zij intussen een goede kennis van het Nederlands zouden bezitten en hun uiterste best doen om hun kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren hetgeen hen toelaat om vele sociale contacten te onderhouden en zij diverse taalcursussen hebben gevolgd tot grote tevredenheid van hun leraars, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsfiche voor Dhr. en Mevr. N., met inschrijvingsformulieren voor Mevr. N., met een certificaat van de opleiding van Mevr. N., met deelcertificaten op naam van Dhr. en Mevr. N.; zij vele contacten onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving; zij zich ondertussen perfect ingeburgerd hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden zijn; zij een doorgedreven graad van integratie in Kuurne hebben en er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving en het in de gegeven omstandigheden voor betrokkenen niet evident is om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving maar dat zij er wonderwel in slagen, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; zij hun woonst in Kuurne als hun enige thuis zouden beschouwen en zij hun vrienden daar als vertrouwenspersonen zouden aanzien, die als het ware hun Belgische familie zou vormen; zij tevens blij geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel moge1ijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover zij beschikken; betrokkenen zeer gemotiveerde en sterke leerlingen blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep; zij klaarstaan om eender welke job te aanvaarden zodra hen dat toegelaten wordt en zij op die manier willen duidelijk maken dat zij in staat zijn om over een eigen inkomen te beschikken, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 29.09.2010 op naam van Dhr. N.; verzoekers bescheiden en verantwoordelijk zijn, hun geldelijke beperkingen kennen en geen aankopen doen die zij zich niet kunnen veroorloven en dat zij zich niet laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigengemaakt, zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en er aan de integratie van verzoekers derhalve geenszins kan getwijfeld worden en zij hun integratieproces continu zouden voortzetten en Mevr. N. een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en Dhr. N. een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie voorleggen en betrokkenen een verklaring van het OCMW Antwerpen met betrekking tot hun leefloon dd. 01.10.2010, een verklaring van de openbare bibliotheek ten aanzien van Dhr. N. dd. 30.09.2010, een verklaring van apotheek Cools en van Dokter C. en diverse foto's met Belgische vrienden en kennissen aan het dossier toevoegen, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkenen hebben er zelf voor gekozen om een aanvraag artikel 9ter in te dienen. Het is normaal dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure en van de behandeling van hun aanvraag artikel 9ter— hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Men kan redelijkerwijs niet inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen. Betrokkenen beweren dat zij angst hebben om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, harde represailles enzovoort. Een terugkeer zou betekenen dat zij onderworpen zouden worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen. Ze zouden nog steeds worden gezocht en zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zonder hun veiligheid en leven in gevaar te brengen en zonder binnen de kortste keren zware problemen te ondervinden. Betrokkenen zijn bevreesd voor de confrontatie met deze personen en vrezen voor hun leven zodra zij terugkeren aangezien men zal trachten om hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De dreiging ten aanzien van verzoekers zou derhalve nog steeds actueel zijn. Zij zullen met zekerheid dezelfde problemen ondervinden als degene waarvoor ze het land ontvlucht zijn en zij verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan. Tevens wordt er aangehaald dat zij in Afghanistan niet beschermd zouden worden door politie of overheid zodat de kans zeer klein is dat verzoekende partijen zich zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd werden. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terugkunnen gezien de hierboven opgesomde redenen volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het bouter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te

staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Het lijkt tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers meer dan 23 jaar in Afghanistan en hun verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Hot staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen, bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hun geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen nooit problemen hebben gehad met justitie en dan ook een blanco strafregister hebben en er dan ook met zekerheid kan gesteld worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid en dat verzoekende partijen uiterst minzaam personen zijn die met niemand moeilijkheden zoeken/hebben wat wordt aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun genieten van de plaatselijke bevolking, cliënt opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 02.10.2007, werd afgesloten op 29.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk minder dan zeven maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

1.9. In opdracht van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt op 25 juni 2012 jegens verzoekers een bevel getroffen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekers nemen kennis van dit bevel op 25 juni 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt N.S. (R.R.: xxxxxxx), geboren te K. op 00.00.1982 en N.M. (R.R.: xxxxxx), ook gekend als K.L., geboren te K. op xx.xx.1984, ook gekend als 00.00.1982 + wettelijke vertegenwoordigers van: N.A., geboren op xx.xx.2011, allen: nationaliteit: Afghanistan, adres: (...)0, het bevel gegeven om uiterlijk op 25/7/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29.04.2008.

Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18.06.2008. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers op 19 juli 2012 een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend tegen de beslissing van 21 juni 2012 waarbij hen het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, beslissing die hen op 25 juni 2012 ter kennis werd gebracht. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 104.500. Op 17 juli 2012 werd het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring ingediend, tegen diezelfde beslissing van 21 juni 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten alsook tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bijgevolg werden binnen de voorgeschreven beroepstermijn twee beroepen tot nietigverklaring ingediend tegen dezelfde beslissing d.d. 21 juni 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de tweede Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 3 december 2012 het arrest nr. 92 859 heeft gewezen in de zaak 104.500. In voormeld arrest wordt het beroep van verzoekers verworpen.

Gelet op de vaststelling dat de middelen niet specifiek zijn gericht tegen het op 21 juni 2012 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, en gelet op het gezag van gewijsde van het arrest nr. 92 859, is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel van 21 juni 2012 om het grondgebied te verlaten. Op de exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen, hoeft dan ook niet te worden ingegaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing en beroepen zij zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partijen op grond van artikel 9bis Vr.W. ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard en hen een bevel om het grondgebied te verlaten deinde te worden afgeleverd, om reden dat de door hen aangehaalde argumenten niet voldoende zouden zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan en men redelijkerwijze niet zou kunnen inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen. Er wordt hierbij enkel een opsomming gegeven van de aangehaalde argumenten zonder echter te motiveren

waarom deze argumenten onvoldoende zouden zijn en geen regularisatie zouden kunnen rechtvaardigen.

Dat de loutere vermelding dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Afghanistan uit angst voor vervolging en gebrek aan bescherming door de overheid niet aanvaard kan worden omdat zij geen begin van bewijs zouden kunnen voorleggen om deze bewering te staven. Verzoekers zouden evenmin een nieuwe element toevoegen, dan wat zij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brachten.

Dat het erg onwaarschijnlijk zou zijn dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd

zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegde van rechte hebben aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen niet voldoende zouden zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan en beslist hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Tevens zou er redelijkerwijze niet kunnen ingezien worden waarom deze elementen een regularisatie zouden kunnen rechtvaardigen. Er wordt echter enkel en alleen een opsomming gegeven van de argumenten van verzoekende partijen, zonder dat er wordt gemotiveerd waarom deze elementen onvoldoende zouden zijn of waarom zij redelijkerwijze geen regularisatie zouden kunnen rechtvaardigen.

Zulks is volkomen incorrect: verzoekende partijen vallen perfect onder de voorwaarden voor regularisatie onder de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel en voor Maatschappelijke Integratie.

Bij de beoordelingen van de regularisatieaanvragen is het zo dat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het is hierbij de taak van Staatssecretaris en diens afgevaardigden om elk dossier individueel te onderzoeken, te kijken naar de concrete argumenten en omstandigheden van elk dossier en in het licht hiervan - binnen zijn discretionaire bevoegdheid - een gemotiveerde beslissing te nemen.

In casu is dit niet gebeurd, aangezien er enkel een alleen een opsomming wordt gegeven van de omvangrijke argumentatie van verzoekende partijen, waarna wordt gesteld dat deze onvoldoende zou zijn. Waarom dit zo zou zijn, wordt niet verduidelijkt noch gemotiveerd. Bijgevolg kunnen verzoekende partij onmogelijk begrijpen waarom hen de bestreden beslissing werd afgeleverd en waarom zij niet kunnen geregulariseerd worden, waardoor de bestreden beslissing volstrekt gebrekkig en niet afdoende is.

Bovendien gaat men in casu volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partijen intussen reeds meer dan vier jaar in België verblijven, hier hun leven hebben opgebouwd en goed geïntegreerd zijn. Verzoekende partijen hebben ondertussen ook een kind ter wereld gebracht, genaamd Aditiya Naroula en geboren op 24 mei 2011 te Kortrijk.

Indien de concrete situatie van verzoekende partijen grondig én in het licht van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris zou zijn onderzocht en beoordeeld, dan zou nooit tot de bestreden beslissing zijn besloten.

Tevens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing gesteld dat de loutere vermelding dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Afghanistan uit angst voor vervolging en gebrek aan bescherming door de overheid niet aanvaard kan worden omdat zij geen begin van bewijs zouden kunnen voorleggen om deze bewering te staven. Verzoekers zouden evenmin een nieuwe element toevoegen, dan wat zij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brachten.

Van verzoekende partijen eisen dat zij voor al hun beweringen hard bewijs voorleggen, is gewoonweg onaanvaardbaar. Nergens staat bovendien geschreven dat een kandidaat- geregulariseerde over een minimaal aantal noodzakelijke bewijsstukken en documenten dient te beschikken alvorens hij het land binnenkomt.

Daarenboven zijn beide procedures niet gelijklopend en heeft de Dienst Vreemdelingen de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partijen de aanvraag vanuit het land van origine kunnen formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich in casu al te gemakkelijk door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, teneinde te beoordelen of verzoekende partijen al dan niet in de mogelijkheid zijn de aanvraag vanuit het land van origine te formuleren. De problemen van verzoekende partijen en de toestand in Afghanistan laten dit echter niet toe.

Er is in casu dan ook geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partijen.

Verder wat betreft het argument van de gemachtigde van de Staatssecretaris als zou het erg onwaarschijnlijk lijken dat verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie, wensen verzoekende partijen het volgende op te merken.

Enerzijds wordt er hierbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitgegaan van een loutere veronderstelling en een eigen vermoeden dat op geen enkele manier wordt gedragen. Anderzijds is het ook dat de gemachtigde ervan uitgaat dat verzoekende partijen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan na een korte periode een beslissing zouden krijgen over hun regularisatie en vervolgens naar België zouden kunnen terugkeren. Zulks is echter opnieuw een loutere veronderstelling en geenszins correct: er bestaat immers geen enkele zekerheid of garantie omtrent het feit of verzoekende partijen na een terugkeer en kort verblijf in Afghanistan een regularisatie zouden toegekend krijgen en naar België zouden kunnen terugkeren - als zij al een aanvraag zouden kunnen indienen!

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is aangezien zij gebrekkig is en de vermelde motivering de genomen beslissing geenszins kan dragen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²

Verzoekende partijen menen dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partijen niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven waarom de talrijke door verzoekende partijen aangehaalde argumenten onvoldoende zouden zijn voor een verblijfsregularisatie en niet redelijkerwijze een regularisatie zouden kunnen rechtvaardigen en dat men met andere woorden zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Zoals eerder aangegeven is het voor verzoekende partijen geenszins duidelijk waarom hun regularisatieaanvraag werd geweigerd. Behalve een opsomming en enkele ongefundeerde veronderstellingen, wordt er immers geen afdoende motivering gegeven.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

In het tweede middel betogen verzoekers als volgt:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegde en hun situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag ongegrond is en hen een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, om reden dat de aangehaalde argumenten onvoldoende zouden zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan, zonder aan te geven waarom of in hoeverre zij onvoldoende zouden zijn. Tevens wordt het volgende gesteld "Men kan redelijkerwijs niet inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen".

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partijen verblijven sinds 1 oktober 2007 in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Zij kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Indien men de concrete situatie en graad van integratie van verzoekende partijen grondig zou hebben onderzocht en hebben willen kennen, dan zou nooit tot een dergelijke beslissing zijn besloten. Dan zou men hebben ingezien dat een dergelijke beslissing tot weigering en bevel om het grondgebied te verlaten volkomen onredelijk is en geenszins te verantwoorden.

Het lijkt er in casu sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich al te snel vanaf wil maken, een loutere opsomming geeft van de argumenten om vervolgens te besluiten dat deze onvoldoende zijn, zonder meer, en dus de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partijen werd afgewezen op basis van de argumentering dat de aangehaalde elementen onvoldoende zouden zijn voor een verblijfsregularisatie. Een afdoende of redelijke motivering waarom zij onvoldoende zouden zijn, wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Tevens zou men redelijkerwijze niet kunnen inzien waarom een regularisatie in casu gerechtvaardigd zou zijn. Nu, het tegendeel is waar: in casu kan onmogelijk begrepen worden waarom tot een weigering en het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, werd besloten. Zulks is in alle redelijkheid niet te vatten!

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering aldus manifest onjuist, onvoldoende en onredelijk te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partijen enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoekende partijen zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partijen. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk”.

Wegens hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen onderzocht.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de rechten van verdediging merkt de Raad op dat verzoekers nalaten aan te geven op welke wijze de eerste bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging is onontvankelijk, te meer daar het beginsel van de rechten van de verdediging niet van toepassing is op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen, zoals *in casu*, die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd

genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag niet volstaan om hen te machtigen tot verblijf en waarom hun aanvraag bijgevolg ongegrond wordt verklaard.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat verzoekers in de uiteenzetting van de middelen kritiek uitbrengen tegen de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, zodat zij onmiskenbaar op de hoogte zijn van de motieven ervan.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing en zij zich beroepen op de schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hierbij dient op het volgende te worden gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu oordeelt de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet aan verzoekers wordt toegekend. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na

te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat enkel een opsomming wordt gegeven van de in de aanvraag aangehaalde argumenten, zonder te motiveren waarom deze argumenten onvoldoende zouden zijn en geen regularisatie zouden kunnen rechtvaardigen.

De eerste bestreden beslissing neemt immers de volgende argumenten in aanmerking: *“Het feit dat betrokkenen sinds 01.10.2007 in België verblijven; zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd hebben in onze samenleving en zij zich wonderwel integreren in het sociale leven; zij intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België; betrokkenen van bij het begin van hun verblijf in België hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor hun integratie en zij zich dan ook zeer gemotiveerd voelden om naar school te gaan, vooral om op die manier hun kansen op een betere toekomst te verhogen en zij hun uiterste best doen om goed Nederlands te leren en te spreken en zij intussen behoorlijk goed Nederlands spreken en zij intussen een goede kennis van het Nederlands zouden bezitten en hun uiterste best doen om hun kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren hetgeen hen toelaat om vele sociale contacten te onderhouden en zij diverse taalcursussen hebben gevolgd tot grote tevredenheid van hun leraars, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsfiche voor Dhr. en Mevr. N., met inschrijvingsformulieren voor Mevr. N., met een certificaat van de opleiding van Mevr. N., met deelcertificaten op naam van Dhr. en Mevr. N.; zij vele contacten onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving; zij zich ondertussen perfect ingeburgerd hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden zijn; zij een doorgedreven graad van integratie in Kuurne hebben en er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving en het in de gegeven omstandigheden voor betrokkenen niet evident is om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving maar dat zij er wonderwel in slagen, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; zij hun woonst in Kuurne als hun enige thuis zouden beschouwen en zij hun vrienden daar als vertrouwenspersonen zouden aanzien, die als het ware hun Belgische familie zou vormen; zij tevens blijk geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover zij beschikken; betrokkenen zeer gemotiveerde en sterke leerlingen blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep; zij klaarstaan om eender welke job te aanvaarden zodra hen dat toegelaten wordt en zij op die manier willen duidelijk maken dat zij in staat zijn om over een eigen inkomen te beschikken, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 29.09.2010 op naam van Dhr. N.; verzoekers bescheiden en verantwoordelijk zijn, hun geldelijke beperkingen kennen en geen aankopen doen die zij zich niet kunnen veroorloven en dat zij zich niet laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigengemaakt, zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en er aan de integratie van verzoekers derhalve geenszins kan getwijfeld worden en zij hun integratieproces continu zouden voortzetten en Mevr. N. een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en Dhr. N. een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie voorleggen en betrokkenen een verklaring van het OCMW Antwerpen met betrekking tot hun leefloon dd. 01.10.2010, een verklaring van de openbare bibliotheek ten aanzien van Dhr. N. dd. 30.09.2010, een verklaring van apotheek Cools en van Dokter C. en diverse foto's met Belgische vrienden en kennissen aan het dossier toevoegen”.*

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent dat deze argumenten *“niet voldoende (zijn) om een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkenen hebben er zelf voor gekozen om een aanvraag artikel 9ter in te dienen. Het is normaal dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure en van de behandeling van hun aanvraag artikel 9ter— hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Men kan redelijkerwijs niet inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen.”*

Voort wordt ook het volgende in aanmerking genomen: *“Betrokkenen beweren dat zij angst hebben om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, harde represailles enzovoort. Een terugkeer zou betekenen dat zij onderworpen zouden worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen. Ze zouden nog steeds*

worden gezocht en zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zonder hun veiligheid en leven in gevaar te brengen en zonder binnen de kortste keren zware problemen te ondervinden. Betrokkenen zijn bevreesd voor de confrontatie met deze personen en vrezen voor hun leven zodra zij terugkeren aangezien men zal trachten om hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De dreiging ten aanzien van verzoekers zou derhalve nog steeds actueel zijn. Zij zullen met zekerheid dezelfde problemen ondervinden als degene waarvoor ze het land ontvlucht zijn en zij verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan. Tevens wordt er aangehaald dat zij in Afghanistan niet beschermd zouden worden door politie of overheid zodat de kans zeer klein is dat verzoekende partijen zich zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd werden.”

Over deze elementen wordt geoordeeld dat verzoekers “evenwel geen bewijzen voor(leggen) die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terugkunnen gezien de hierboven opgesomde redenen volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het bouter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.” (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)”.

Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook het volgende overwogen: “Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen, bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grand voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hun geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als grond voor regularisatie.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen nooit problemen hebben gehad met justitie en dan ook con blanco strafregister hebben en er dan ook met zekerheid kan gesteld worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid en dat verzoekende partijen uiterst minzaam personen zijn die met niemand moeilijkheden zoeken/hebben wat wordt aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun genieten van de plaatselijke bevolking, cliënt opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 02.10.2007, werd afgesloten op 29.04.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk minder dan zeven maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

De bestreden beslissing bevat dan ook wel degelijk een concrete, individuele motivering waarom de onderscheiden elementen die verzoekers aanbrachten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, geen grond vormen om tot verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers aangeven dat zij perfect vallen onder de voorwaarden voor regularisatie onder de discretionaire bevoegdheid van verweerder, waar zij erop wijzen dat zij meer dan vier jaar in België verblijven en hier hun leven hebben opgebouwd en goed geïntegreerd zijn, waar zij stellen dat zij een in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie kunnen worden genoemd en waar zij de mening zijn toegedaan dat nooit tot de ongegrondheid van hun aanvraag zou zijn besloten indien men de concrete situatie en graad van integratie zou hebben willen kennen en onderzocht, beperken zij zich ertoe aan te geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. Zoals hierboven werd vastgesteld wordt, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, in de eerste bestreden beslissing wel duidelijk gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen aanleiding kunnen geven tot regularisatie. Met name wordt geoordeeld dat deze elementen niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan, dat verzoekers er zelf voor hebben gekozen om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen en dat het normaal is dat zij hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten zodat redelijkerwijs niet kan ingezien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen. De loutere omstandigheid dat verzoekers het hiermee niet eens zijn, volstaat niet om een motiveringsgebrek aan te tonen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar verzoekers kritiek uitoefenen op de overweging dat *“het tevens erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie”*, richten zij zich tot een niet ter zake doend motief van de eerste bestreden beslissing. Immers blijkt dat met de eerste bestreden beslissing de regularisatieaanvraag van verzoekers ongegrond werd bevonden. Aangezien de aanvraag van verzoekers zodoende met de eerste bestreden beslissing is afgehandeld, is het motief dat zij voor korte tijd in hun land van herkomst kunnen verblijven in afwachting van een beslissing van hun aanvraag tot regularisatie, zinledig zodat dit motief als onbestaande moet worden beschouwd. De kritiek tegen dergelijk overtollig en zelfs onbestaande motief kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Verzoekers kunnen *in casu* niet dienstig aanvoeren dat verweerder er zich al te gemakkelijk van af maakt door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag om te beoordelen of zij al dan niet in de mogelijkheid zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst te formuleren en waar zij de mening zijn toegedaan dat verweerder zelfstandig dient te onderzoeken of zij de aanvraag vanuit hun land van herkomst kunnen indienen en zij hieraan toevoegen dat hun problemen en de toestand in Afghanistan dit niet toelaten. De verzoekers verliezen immers uit het oog dat de eerste bestreden beslissing hun aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk heeft verklaard, wat impliceert dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden om te rechtvaardigen dat de machtiging in het buitenland niet in het buitenland ingediend wordt, werden aanvaard. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij de hieromtrent ontwikkelde grieven.

Waar verzoekers zich richten tegen het motief dat de loutere vermelding dat zij niet kunnen terugkeren naar Afghanistan uit angst voor vervolging en gebrek aan bescherming niet kan worden aanvaard omdat zij geen begin van bewijs voorleggen en waar zij stellen dat het onaanvaardbaar is te eisen dat van al hun beweringen een hard bewijs wordt voorgelegd, dient erop te worden gewezen dat de bewijslast omtrent de ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen inderdaad bij de aanvrager berust. *In casu* is het geenszins kennelijk onredelijk, om de loutere vermelding of de loutere bewering van verzoekers dat zij niet naar Afghanistan kunnen terugkeren uit angst voor vervolging en gebrek aan bescherming, niet te aanvaarden als grond voor regularisatie aangezien hiervan enerzijds geen enkel bewijs voor ligt en aangezien anderzijds geen nieuwe elementen worden toegevoegd dan deze die reeds ondersteuning van de asielaanvraag werden ingeroepen en die door de bevoegde asielinstanties niet werden weerhouden. Verzoekers betwisten

overigens niet dat zij bij hun aanvraag geen nieuwe elementen hebben toegevoegd aan de elementen die zij reeds naar voor brachten tijdens hun asielprocedure, en ook de stukken van het administratief dossier bevestigen deze vaststelling. Bovendien heeft het arrest van de Raad nr. 10 509, waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kracht van gewijsde. De eerste bestreden beslissing oordeelt dan ook naar recht en redelijkheid dat de genoemde elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling wettigen dan die van de bevoegde asielinstanties.

Met hun betoog maken verzoekers niet concreet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De loutere affirmatie van verzoekers dat de bestreden beslissing volkomen onredelijk is, niet redelijk te verantwoorden, te verregaand en overdreven, volstaat hiertoe niet. Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste en tweede middel, dient te worden besloten dat verzoekers geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE